

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. U.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. CPR-x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 7. 2020 č. j. KRPA-x. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

2. Žalobce ve své žalobě nerozporoval skutková zjištění správního orgánu, ale byl toho názoru, že zjištěný stav věci byl chybně interpretován, protože bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, namísto postupu dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Tvrdil, že pobyt vznikl bez úmyslu porušovat právní řád České republiky, ale z důvodu tíživé osobní situace žalobce. Žalobce uvedl, že pro každé rozhodnutí represivní povahy platí, že v sobě snoubí požadavky na individuální a generální prevenci, kdy v posuzované věci je třeba uvést, že jsou tyto požadavky oslabovány tím, že se jedná o vůbec první protiprávnost, které se žalobce na území ČR dopustil. Tato protiprávnost trvala relativně krátkou dobu a byla způsobena tíživou osobní situací žalobce, který poté provedl náležitou sebereflexi, když spolupracoval při objasňování věci a motivoval zahájení správního řízení, s cílem odstranit tento protiprávní stav. Tato protiprávnost, byla navíc vůbec první, které se žalobce na území České republiky dopustil, přičemž uvedl, že s ohledem na jeho nízký věk lze dojít k závěru, že je v jeho případě dán předpoklad, že dosáhne nápravy a nebude opakovat protiprávní jednání, a to i cestou mírnějšího a výchovnějšího postupu dle § 50a zákona, který je dle názoru žalobce přílehavějším opatřením, než ukládání správního vyhoštění, a to navíc za situace, kdy žalobce projevil úmysl vycestovat do domovského státu. Uložení správního vyhoštění, navíc s dobou zákazu vstupu na rozsáhlé území EU v délce trvání 1 roku se žalobci jevilo jako nepřiměřený postih. Žalobce dále uvedl, že napadené rozhodnutí nesplňuje nároky § 174a zákona o pobytu, neboť působí nepřiměřeně tvrdě, pokud trvá na uložení správního vyhoštění za situace, kdy žalobce svým jednáním přispěl k odstranění protiprávního stavu a projevil upřímnou lítost nad protiprávností, která představuje ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 26. 11. 2019 č. j. KRPA-404160-2/ČJ-2019-000022, podkladové materiály ze dne 26. 11. 2019 č. j. KRPA-404160-5/ČJ-2019-000022, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 11. 2019 č. j. KRPA-404160-11/ČJ-2019-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 27. 11. 2019 č. j. KRPA-404160-12/ČJ-2019-000022-SV, informace OAMP – Uzbekistán ze dne 22. 5. 2020 – Bezpečnostní a politická situace v zemi, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 7. 2020 č. j. KRPA-404160-25/ČJ-2019-000022-SV, závazné stanovisko ministra vnitra České republiky k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 8. 2020 č. j. MV-121313-2/OAM-2020, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 24. 9. 2020 č.j. CPR-26018-5/ČJ-2020-930310-V243.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 11. 2019 v době od 6:00 do 7:20 hod. byla provedena pobytová kontrola v bytovém domě v ulici x, X. Zde byl v rámci akce kontrolován cizinec, který byl ubytován v přízemí domu, konkrétně v bytě číslo X. Tento

cizinec byl následně ztotožněn na základě předloženého cestovního pasu Uzbekistánu č. x jako: S. U., nar. x. x. x, státní příslušnost Uzbekistán. Následnou kontrolou cestovního pasu žalobce bylo zjištěno, že v cestovním pase nemá vylepeno žádné platné vízum, což bylo potvrzeno lustrací v dostupných evidencích policie. Z tohoto důvodu byl zajištěn a převezen na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kaplanova 2055/4, Praha 4. Na tomto pracovišti byly žalobci sejmuty kontrolní otisky prstů, s negativním výsledkem. Na základě zjištěných skutečností bylo dne 27. 11. 2019 s žalobcem zahájeno správní řízení podle ust. § 119 odst. 1 písm. d) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

8. Při pohovoru o výsledku účastníka správního řízení ze dne 27. 11. 2019 žalobce sdělil, že v schengenském prostoru pobýval od září roku 2018 ve Vilniusu, na území České republiky přicestoval 3. 11. 2019. Ve Vilniusu pracoval na stavbách, do České republiky přicestoval za prací, přestože věděl, že zde nemůže pracovat, tak zde hledal lepší práci. Do domovského státu nevycestoval, protože má na území Uzbekistánu velké dluhy, nevlastní tam žádný majetek. Svůj pobyt na území se nepokusil legalizovat a byl si vědom svého protiprávního jednání. Rodiče žalobce žijí v Uzbekistánu. Dále uvedl, že na území České republiky nemá žádné sportovní, kulturní a společenské vazby, nemá sjednané zdravotní pojištění. Nedisponuje finančními prostředky, pracoval v České republice bez povolení k zaměstnání, pouze na základě ústní dohody. Na území České republiky nemá žádnou osobu, ke které by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči ani žádné příbuzné nebo členy rodiny. Ukončení pobytu by pro žalobce nebylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. V České republice žalobce nemá žádné závazky, vazby nebo pohledávky, nepáchal zde trestnou činnost a je zdravý. Jako jedinou překážku pro své vycestování uvedl dluhy v Uzbekistánu. Na závěr sdělil, že v zemi původu mu nic nehrozí a vycestuje dobrovolně.
9. Žalovaný si od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky vyžádal závazné stanovisko ministra vnitra k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ze dne 20. 8. 2020 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
10. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 7. 2020 č. j. KRPA-404160-25/ČJ-2019-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Ke zjištěnému skutkovému stavu Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce, vyžádaly si závazné stanovisko ministra vnitra k otázce možnosti vycestování žalobce do země jeho původu. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Uzbekistánu. Žalobce tyto skutečnosti v žalobě nerozporoval.
16. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 3. 11. 2019 do dne 26. 11. 2019. Žalobce namítal, že mu měla být uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze s tímto názorem žalobce nesouhlasí a má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.
17. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně na str. 5 a 6 svého rozhodnutí odůvodnil, proč nepřikročil k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a uložil žalobci správní vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje, že hodnocení této podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12.

2003, čj. 5 A 139/2002-46).“ Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.

18. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
19. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje.
20. Pokud jde o skutečnost, že žalobce spolupracoval se správními orgány, tak Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tuto součinnost poskytl až během probíhajícího řízení, poté co byl zjištěn jeho nelegální pobyt na území České republiky policií a učinil tak po 23 dnech nelegálního pobytu v České republice. Tuto dobu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobce by měl být schopen uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.
21. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: „*Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.*“

22. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobce po skončení platnosti litevského dlouhodobého víza zcela vědomě a neoprávněně pobýval v schengenském prostoru. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily spolupráci žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 1 roku je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní.
23. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobce, v poslední době v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24 dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dospěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
24. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.
25. Co se týče délky doby, která byla žalobci stanovena k vycestování z území České republiky, Městský soud v Praze má za to, že zvolená délka 30 dnů (maximální doba k vycestování je podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců 60 dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Soud je toho názoru, že dostatečně bylo odůvodněno i stanovení délky doby k vycestování žalobce, a to na str. 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. listopadu 2020

JUDr. Marcela Rousková

samosoudkyně